

Hezeyan

– MESUT ÇİFTÇİ · 13 Ekim 2009

İnsan psikolojini anlamak üzere birçok kitap okudun. Ama şimdi anlıyorsun ki okuduğun kitaplar insan ruhunu keşif yolunda sana hiç yardım etmemiş. İnsanı anlamak, insanı tanımak ve daha da önemlisinin insanları anlayarak kendi hayatını anlamlandırmak olduğunu; elbette ki biliyorsun. Belki de temellendirmelerinin yanlış olduğunu düşünüyorsun. Yaşadığın dünya gerçek mi yoksa inandığın gibi gerçeğin yansımaları mı artık bunun ayrımını yapamıyorsun. Şakaklarındaki o keskin ağrı yine başının belası. Ama tüm soruların muhakkak suretle bir cevabı olduğunu biliyorsun. Cevapsız soruların varlığına hiçbir zaman inanmadın zaten.

Gündelik yaşantının içerisinde yavaş yavaş yok olduğunu düşünüyorsun. Hayata ve insanlara anlam vermekte güçlük çekiyorsun. Davranışların zaman zaman normalin dışında seyrediyor. Bundan rahatsız oluyorsun. Özellikle de bu nedenle ötekileşmekten rahatsız oluyorsun. Düşüncelerin ve düşünme hızıyla gündelik hayatın uyum halinde değil. Ya çok heyecanlısın ya da çok tepkisiz. Kendini tanıyamıyorsun. Algılarının yavaşladığını hissediyorsun. Aslında her geçen an seni bekleyen sona biraz daha yaklaştığını biliyorsun. Sabırsızlanıyorsun. Ne olacaksa bir an önce olsun diyorsun. Kan basıncın artıyor, soluk alıp verişin hızlanıyor. Zincirlerinden kurtulmak istiyorsun. Yapamıyorsun.

Ne kendinle yapabiliyorsun ne de toz kondurmadığın insanlarla. Sinir krizlerinden bıktın usandın artık. Konuşmaktan da bıktın, izlemekten de. Bir bataklıkta içinde olduğunu hissediyorsun. Sorular silsilesi içinde başın sanki bir mengenenin içerisindeymiş gibi sıkıştırılıyor. Duygularından emin değilsin. İçinde gittikçe büyüyen bir karanlık hissediyorsun. Bu acımasız bir kaosa dönüşüyor. Düşünce anaforunda kendini yitiriyorsun. Uyusam diyorsun ve bir daha uyanmasam. Bir daha düşünmesem, tek ve kesin bir cevaba ulaşabilsem. Ama olmuyor.

Zihninin elleri olsaydı ellerine kan otururdu biliyorsun. Bırakmak istiyorsun. Kaslarının eridiğini, birer birer koptuğunu hissediyorsun. Gerilim seni yok ediyor.

Son zamanlarda söze, her bakışa alınır oldun zaten. İnsanlara her zamankinden daha yabancısın. İnsanları her zamankinden daha az tanıyorsun. Hayaller peşini bırakmıyor. Hayallerinden kaçamıyorsun. Var olmayan hayaller bunlar, var olamayacak hayaller. Bunların peşini bırakmıyorsun. Bir düşünce ve hayal müptelası gibisin. Elin kolun bağlanmış, kuşatıldığını hissediyorsun. İçinde karşı koyamadığın bir koşma isteği uyanıyor. Ağlamak istiyorsun. Terlemeye başladın birden bire, pis pis terliyorsun. Tüm vücudun yapış yapış oluyor. Vücudundan kurtulmak istiyorsun. Beceremiyorsun.

Koşa koşa terk ediyorsun insanları ve kenti. Asla beğenmediğin ve asla doğru düzgün toplayamadığın odama kapatıyorsun kendini. Korkuyorsun. Ellerin titriyor. Hızlı hızlı nefes alıyorsun. Kalbin duracakmış

gibi geliyor. Kirlendiğini hissediyorsun. Sınırdaki olduğunu biliyorsun. Yatağına girip yorganı başına çekiyorsun ve saymaya başlıyorsun; biiiiir.....iiiiikiiii, üüüüüüüüç, döööööört, beeeeeş, aaaaaltıııı, yeeeediiii, seeekiiiiiii.....